

DRÁMA AUSZTRÁLIÁBAN

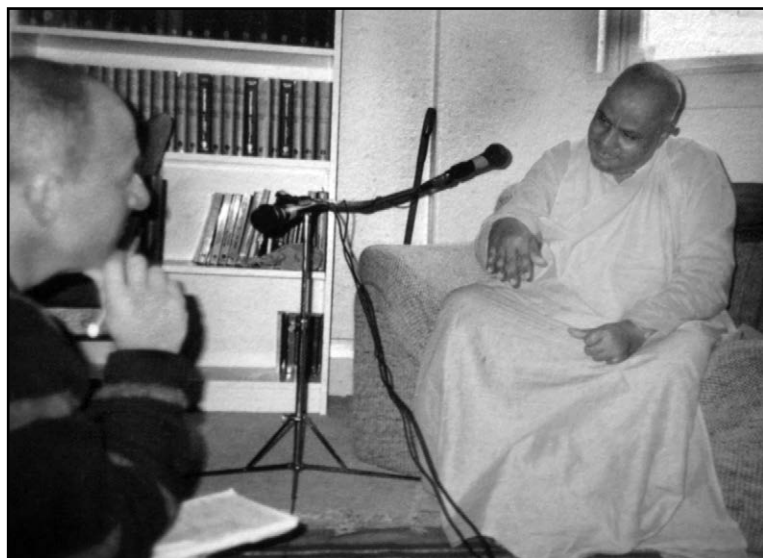

„EL KELL JÖNNÖD”

Nimāi Paṇḍit dāsa, Jagatpati dāsa és Dinabandhu dāsa Ausztráliából érkezett Bhubaneswarba, ahol Gour Govinda Swami felavatta őket. Ebben az időszakban a betegsége miatt Mahārāja nem tudott járni, így minden nap a *bhakták* vitték *guru-pujára* és leckére.

Nimāi Paṇḍit dāsa: *Annak ellenére, hogy Mahārāja nem tudott járni, mindig igen boldog volt, és ez a hangulat átragadt a társaságában lévőkre is. Nem sokkal Bhubaneswarba érkezésünk után két bhakta segítségével járni kezdett. Két oldalról egy-egy bhakta fogta a karját, miközben ő egy botra támaszkodva sétált.*

E látogatás során kaptunk mindbárman avatást Ó Isteni Kegelmétől. Amikor bementünk a szobájába, hogy megkapjuk a gāyatri-mantrát, a zsinórt a vállunkra bevezte és mi – a három újjonnan avatott – vele együtt olvastuk fel a gāyatri-mantrát. Majd így szólt:

Nimāi Paṇḍit dāsa Gour Govinda Mahārājával beszélget

– Van kérdés?

– *Guru Mahārāja* – feleltem –, azt mondják, hogy a tanítvány nem parancsolhat a gurujának, vagy nem mondhatja meg neki, hogy mit tegyen.

– Ez így van. – mondta.

– Nos, – folytattam – *Guru Mahārāja*, ha a lábad jobban lesz, akkor el kell jönnöd Ausztráliába! – Erre elnevette magát.

Anurādhā dāsi: Az 1990-es évek elején a férjem, *Jagadātma prabhu* egy korábban valakitől kapott leckekezettát hallgatott, amin *Śrīla Gour Govinda Mahārāja* beszélt *Bhubaneswarban*. Épp a verandán teregettem a kötélre a rubákat, és hallottam, ahogy a hálószobában szól a magnó. Nehezen értettem az akcentusát, de milyen

Bhakták Gour Govinda Mahārājával 1985-ben, Ausztráliában

*erőtéljes és vidám nevetése volt! Azt gondoltam: „Bármelyik guru, aki így tud nevetni, biteles kell, hogy legyen!” Nagyon kíváncsian hallgattuk, mit mond, mert a mi gurunk néhány évvel korábban esett le, és az ausztrál yātrában nagy volt a felfordulás. Mint mások, én is azt gondoltam, hogy csak *Śrīla Prabhupādánál* veszek menedéket. Azonban *Prabhupāda* könyveit olvasva világossá vált, hogy szükségem van egy élő, biteles lelki tanítómesterre, akitől érdeklődhetek és személyes útmutatást kaphatok. Az egyik *ISKCON Journalban* azt olvastuk, hogy arra bátorították azokat a tanítványokat, akiknek a guruja elbukott, hogy utazzanak, keressenek egy biteles gurut és fogadjanak el „újra-avatást”. Sírtam, és arra gondoltam, hogy „Áldott állapotban lévő, hat gyermekes anya vagyok, és nincs pénzem utazásra! Hogyan lehet így*

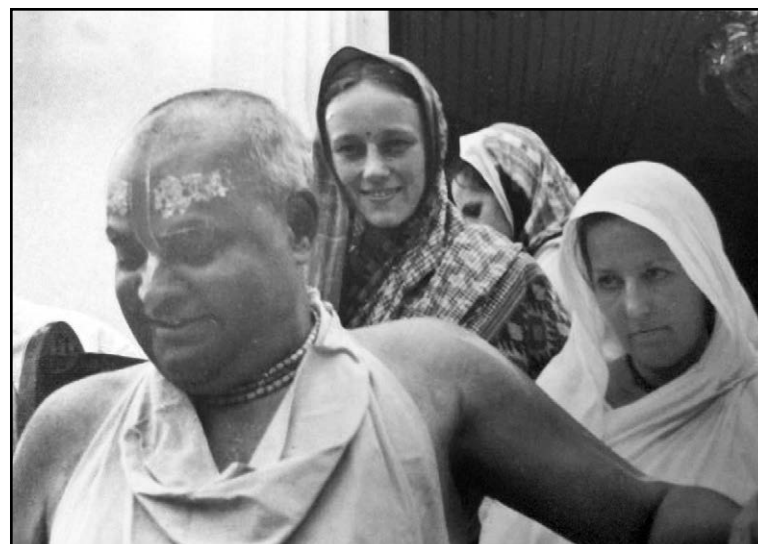
lelki tanítómestert találni?” Miután tanúja voltam, hogy sok bhakta elment más, az ISKCON-on kívüli vaišņava csoportokhoz, Śrīla Prabhupādához imádkoztam: „Kérlek, küldj nekem egy gurut, kérlek, tarts a tanítványi láncodban, a te családotban!”¹

Jagadātmā dāsa: *Azok a bhakták, akik az utat megszervezték, korábban jártak Bhubaneswarban, és töltöttek valamennyi időt Śrīla Gour Govinda Swamival. Mind az egykori ausztrál területi guru tanítványai voltak, majd amikor ő elment, a bhakták bite összetört. Később, amikor találkoztak Gour Govinda Mahārājával, ez olyan volt a számukra, mint egy kinyilatkoztatás. Nagyon izgatottá és lelkesé váltak. Amikor visszatértek Ausztráliába, lelkesen támogatták Mahārāját. Elmondták nekem, hogy azon gondolkodnak, megkeresik a helyi templom vezetőjét és megkérik, hívja meg Gour Govinda Mahārāját. Megkérdeztek, mit szólok az ötlethez. Azt válaszoltam, hogy ne tegyék, mert tudtam, hogy korábban egy kiváló guru tanítványai el akarták hozni a lelki tanítómesterüket Ausztráliába, de a vezetők nem engedték. Azt a gurut arról ismerték, hogy a könyvosztást szorgalmazta, és akkoriban Ausztráliában a menedzsment csak CD-k és más tárgyak árusítását engedte a bhaktáknak azért, hogy sok pénzt gyűjtsenek.*

– *Ne kérjeteek engedélyt, csak bozzátok el!* – *mondtam hát nekik.*

– *Történt már ilyen korábban?* – *kérdezték.*

– *Igen. Volt, hogy néhány bhakta még sādhuakat is meghívott a Gauḍīya Maṭhából, akik aztán körbeutaztak Ausztráliában. Ha elhozzátok, és aztán templomról-templomra mentek vele, akkor egyszerűen csak el kell fogadniuk őt!*

Gour Govinda Swami Bhubaneswarban a 90-es évek elején. Mögötte balra Jayantiśrī dāsi, jobbra pedig Mahāśakti dāsi.

Ez volt az első eset. Nem volt hivatalos meghívó, hogy Gour Govinda Swami Ausztráliába jöjjön. Nem hiszem, hogy a vezetők bármikor is adtak volna ilyen meghívót. A templomvezetők nagyon konzervatívan és óvatosan viszonyultak abhoz, hogy bárki is Ausztráliába menjen. Nem akarták, hogy a bhakták visszatérjenek a régi gyakorlathoz, vagyis, hogy könyveket áruljanak, mindig borotvált fejjel járjanak és dhotit viseljenek. Korábban sok rossz visszajelzést kaptak. Ezért megváltoztatták a bhakták megjelenését, és ajándéktárgyakat kezdtek árusítani, amivel rengeteg pénzt gyűjtöttek.

1986-ban a területi gurunak lelki nehézségei támadtak és elment. Ez négy évvel később volt. Nagyon sok minden történt, és sok bhakta távozott. Néhány templom pénzügyi nehézséggel küzdött.

Így aztán a vezetők rendkívül óvatossá váltak. A templomokban gyökeres változások zajlottak. Mindenki elkezdett dolgozni. Többé már semmi nem olyan volt, mint az indiai kultúra. Így, amikor ez a két bhakta felvetette nekem, hogy a vezetőktől meghívót kérnének, hogy elhozzanak egy indiai swamit, azt mondtam: „Felejtétek el! Csak hozzátok!”

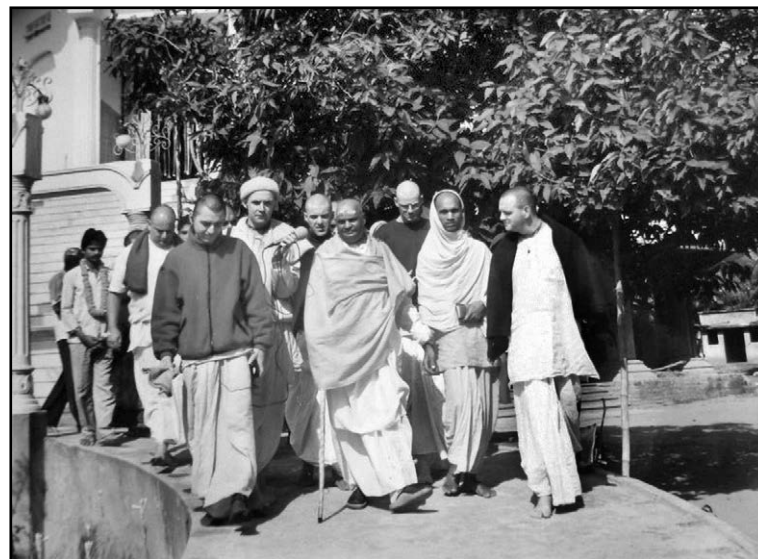
Megkérdezték néhány más bhakta véleményét is, mint például Lagudi prabhuét, aki ezt mondta: „Hozzátok! Csak hozzátok el őt!”²

Mahāsakti dāsi: Valamikor 1987 vagy 1988 körül Lagudi prabhu, Prabhupāda tanítványa, titokban elkezdett egy indiai tiszta bhaktáról beszélni, akit ismert és el akart hozni Ausztráliába. Lagudi megkérdezte tőlem, írnék-e egy levelet Gour Govinda Swaminak, amiben megemlítem, hogy szeretné őt elbírni Ausztráliába. Biztos vagyok benne, hogy kapott választ, de erről nem tudtam. 1989 körül vonattal Sydneybe utaztam, és Laguditól kaptam néhány kazettát Gour Govinda Mahārājától, hogy hallgassam meg. Valószínűleg azok a felvételek lehettek, amelyeket Dinabandhu, Nimāi Paṇḍit és Jagatpati hozott magával, amikor 1989-ben Bhubaneswarban jártak. Caitanya-caritāmṛta leckék voltak. A vonaton hallgattam meg őket, és kíváncsi lettem, ki lehet ez az „őrült”, aki ennyire csodálatosan beszél Caitanya Mahāprabburól. Misztikus élmény volt India eldugott világától oly távol ilyen tisztaságot hallgatni! Nagyon különbözött az általam az Új Govardhana farmon tapasztalt ISKCON-élettől.³

Jagadātma dāsa: Meghallgattam néhány leckekazettát Gour Govinda Mahārājától, és azt gondoltam: „Nabát! Találkozni akarok ezzel a személlyel!” Korábban Śrīla Prabhupādától kaptam első avatást, de akkoriban a feleségemmel kerestünk egy gurut, aki tanácsod adott volna nekünk. Olyan valakit akartunk, aki teljesen tiszta és megalkuvás nélkül az igazat mondja.

„MIT PRÉDIKÁLSZ?”

Amikor Mahārāja először Brisbane-be érkezett, mivel hivatalosan nem hívták meg, egy bhakta házában lakott, és onnan járt a templomba.

Gour Govinda Swami Bhubaneswarban 1992-ben. Jagadātma dāsa a jobb szélen.

Jagadātma dāsa: *Amint Gour Govinda Swami eljött a templomba, nagyon keményen beszélt: „Templomelnök Úr, mit csinálsz te itt? Miért nem képzéd megfelelően ezeket a bhaktákat?” Azonnal látta, hogy mi folyik.*

Brisbane-ból Gour Govinda Swami autóval utazott el a Murwillumbah közelében lévő ISKCON farmra, Új Govardhanába. Ott egy csapat *bhakta* várta, hogy magán *darśánát* kapjanak Gour Govinda Swamitól. Egykori ISKCON *bhakták* voltak, akik elmentek, hogy Śrīla Prabhupāda istentestvérénél, Śrīla B. R. Śrīdhara Mahārājánál keressenek menedéket. A találkozájuk több órán át tartott, és ezt követően mindannyian a központi templomszobába mentek *āratira*, és hogy meghallgassák Mahārāja esti leckéjét.

Nimāi Paṇḍit dāsa: *Az első esti lecke hibetetlen volt. Ezután mindenki követte Guru Mahārāját a kocsijához. Lagudi olyan magasra ugrált, hogy mindenki azt gondolta, át fogja ugrani Mahārāja kocsiját! Miközben ilyen magasra ugrált, így kiáltozott: „Ilyet még sose hallott senki!” Abogy Guru Mahārāja a kocsi felé ment, minden bhakta a földre vetette magát, ahová csak lépett és a fejüket a porba dörgölték. Mindenki megőrült!*

A murwillumbahi farmról Gour Govinda Swami a szolgálja, Caitanya Candra dāsa és Nimāi Paṇḍit dāsa társaságában Sydneybe repült. Ott a fogadtatás sokkal tartózkodóbb volt mint Brisbane-ben; mindössze egy *bhakta* — egy autóval — várta, hogy üdvözlje. Azonban harminc vagy negyven *bhakta*, akik Brisbane-ben és Murwillumbahban hallották Mahārāja beszédét, követték őt különféle buszokkal és autókkal Sydneybe.

Nimāi Paṇḍit dāsa: *A templomszobában aznap este prédikáló program volt, így Guru Mahārāja az egyik brahmacāri szállásán adott darśánát. Śrīla Gurudeva számára a lakás legnagyobb szobájában egy szép ülőhelyet állítottak fel. Azon a darśánán Mahārāja a vízbordó ember és a számár történetét mondta el, hogy a vak vezet világtalan elvet illusztrálja. Mindenki teljesen meglepődött. Meg voltak döbbenve. Ilyesmit még soha nem hallottak. A lakás kidudorodott az eresztékeknél, oly sok bhakta volt ott, akik azért jöttek, hogy hallják őt. Többen be sem fértek, ők a lépcsőházba szorultak.*

Jagadātma dāsa: *Gour Govinda Mahārāja eljött, és azt kezdte hangsúlyozni, hogy milyen fontos teljesen Kṛṣṇa-tudatosnak lenni, meghódolni Kṛṣṇának, és szeretetet fejleszteni ki Iránta. Közvetlenül és közvetve azt mondta, hogy az a kemény munka, amit végeztek, nem Kṛṣṇa-tudatos. Mintha azt mondta volna: „Úgy dolgoztok, mint egy számár, de mégsem lesztek Kṛṣṇa-tudatosak!” Kiemelte, hogy Kṛṣṇa-tudatosnak lenni azt jelenti, ízt kapunk a hallásra. A menedzsment néhány tagja számára ez zavaró volt. Azt gondolták, a bhakták között ez engedetlenséghez fog vezetni, akik lebet, hogy nem lesznek hajlandók kimenni pénzt gyűjteni. „Szükségünk van a pénzre, hogy prédikáljunk!” — vélték. Ugyanakkor Gour Govinda Mahārāja azt hangsúlyozta: „Mi az, amit prédikáltok? Csak hízelegtek az embereknek, hogy valamennyi pénzt szedjétek ki belőlük!” Rámutatott a menedzsment hibáira, de mindezt humorosan tette, azért, hogy világossá váljon a számunkra, milyen elesett helyzetben voltunk, és hogy komolyan*

kell vennünk a Kṛṣṇa-tudatot. Azt nyomatékosította, hogy akkor lennénk képesek megfelelően prédikálni, ha teljesen Kṛṣṇa-tudatosak volnánk. Rávilágított mindezekre a dolgokra, és a vezetőket ez nagyon zavarta. Néhány bhakta azonban meghallotta, amit mondott, és azt gondolták: „Ez igaz! Igaz! Végre valaki az igazat mondja! Ez az ember segíteni fog nekiünk!” Így ők követni kezdték Mahārāját. Akkoriban minden más vendég csak hízelgett a templomelnököknek, így tarthattak kirtanát, és beszélhettek valami halálosan egyszerű filozófiáról. Gour Govinda Swami mindennek az éles ellentéte volt. Emiatt azonnal volt néhány személy, akik követni akarták, és olyanok is, akiknek gondjuk támadt vele.

Sok bhakta jött zavarba, nem is annyira Gurudeva, hanem a követői miatt, mert néhányan rögtön nagyon merészen ihyeneket kezdtek bangoztatni, hogy: „Téged becsaptak!” A saját módjukon ismételték azt, amit Gour Govinda Swamitól hallottak. Gurudeva azt mondta nekik, nagyon komolyan kell vennünk a Kṛṣṇa-tudatot, különben meg lesznek fosztva a valódi Kṛṣṇa-tudattól és a Kṛṣṇa iránti szeretet kifejlésétől. Mibelyst Gour Govinda Swami néhány fanatikus követője ezt meghallotta, kampányolni, kiabálni kezdett, és jeleneteket rendezett. Néhányan még más guruk tanítványaihoz is odamentek és mondták nekik, hogy „Becsaptak titeket! Az nem egy igazi guru, akit elfogadtatok! El kell őt utasítanotok! Gour Govinda Swamit kell elfogadnotok! Ő hiteles! Gyertek, és halljatok tőle! Igazi áldást fogtok kapni tőle!”

Gour Govinda Swami bátor prédikálásának és néhány lelkes fiatal követője viselkedésének a kombinációja megzavarta az ausztrál vezetők némelyikének elméjét. Nem voltak biztosak abban, hogyan viszonyuljanak Mahārájához, végül pedig úgy döntöttek, hogy kiltlják.

Caitanya Candra dāsa: 1990-ben, amikor Gurudeva Ausztráliába utazott prédikálni, sok bhakta kezdte követni. Emiatt néhány vezető panaszkodott, hogy Gour Govinda Swami elviszi a templomaikban szolgáló bhaktákat. Amikor Gurudeva meghallotta a panaszkodásukat, azonnal megkért, hogy szervezzem meg a visszatérést Bhubaneswarba, és ne folytassuk Ausztráliában. Istentestvérünk, Dinabandhu prabhu módosította a jegyeket, így a tervezettnél hamarabb elhagyhattuk Ausztráliát. A távozásunk előtti napokban Gurudeva már semmilyen leckét nem tartott. Dinabandhu prabhu házában tartózkodott, és ott találkozott azokkal, akiknek kérdései voltak hozzá. A következő évben, 1991-ben néhány ausztrál bhakta újra meghívta őt, de Gurudeva visszautasította. Aztán 1992-ben volt néhány megbeszélés az ausztrál vezetőkkel és a GBC-vel, elintézték dolgokat, így Gurudeva újra jöhetett. Ezután már nem voltak nehezégek, és Mahārāja 1993-ban, 1994-ben és 1995-ben is odalátogatott.

Anurādhā dāsi: Mindezen viták miatt egy évig megtiltották, hogy visszajöjjen Ausztráliába. A vele utazó túlbuzgó bhakták a maguk ártatlansága vagy tudatlansága miatt olyasmiket mondtak, amik rossz hírbe hozták őt. Talán félreértették Gurudevát, és a szavait a saját frusztrációjuk szabadon eresztésére használták fel. Bármi is történt, Gurudeva változó időben érkezett. Így annak ellenére, hogy tizenkét éve bhakta voltam, az ellentmondások miatt nem adtak nekem az avatáshoz szükséges ajánlólevelet. Teljesen le voltam sújtva.

Végjegyzet

¹ Ez és a következő részek egy 2010. november 3-i levélből valók.

² Ez és a következő részek egy 2010. augusztus 19-i interjúból valók.

³ Email. 2010. november.